

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 13, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:912](#) 12-06-2026

Geen bestuurdersaansprakelijkheid vanwege selectieve betalingen

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:908](#) 12-06-2026

Cassatietermijn bij verwerping doorbrekingsgronden rechtsmiddelenverbod in de WSNP

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:3554](#) 02-06-2026

Eiser niet-ontvankelijk op grond van artikel 26 Fw

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:3307](#) 26-05-2026

Inzagevordering curator in cliëntenonderzoek notaris bij aandelentransactie afgewezen

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:3120](#) 19-05-2026

Faillissement dient volgens het hof ook maatschappelijke belangen

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:3857](#) 19-05-2026

Faillissement blijft in hoger beroep in stand

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2594](#) 28-04-2026

Hof laat faillissement in stand: van het vorderingsrecht van de aanvrager blijkt summierlijk uit een beslissing in kort geding

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2525](#) 18-09-2025

Afwijzing faillissementsaanvraag blijft in stand: geen ruimte voor uitgebreid onderzoek naar garantstelling

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:3353](#) 16-06-2026

Afwijzing faillissementsverzoek geturboliquideerde vennootschap

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:3291](#) 11-06-2026

Aanvrager faillissement wordt na intrekken verzoek veroordeeld in de proceskosten

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:4089](#) 10-06-2026

Vader en zoon zijn aansprakelijk voor het faillissementstekort en krijgen een bestuursverbod opgelegd

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:4088](#) 10-06-2026

Bank is in faillissement niet bevoegd tot verrekening van btw-teruggave van een andere deelnemer van de fiscale eenheid

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:5709](#) 08-06-2026

WHOA: verplichte procesvertegenwoordiging bij verlenging afkoelingsperiode en beperkte termijnoverschrijding bij indiening verzoek niet fataal

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:4349](#) 20-05-2026

Faillissementspauliana faalt bij kasronde binnen groep: geen benadeling van schuldeisers bij samenstel van rechtshandelingen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:5842](#) 29-04-2026

Civielrechtelijk bestuursverbod: aanvullende informatie is nodig

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:2638](#) 08-05-2024

Afwijzing van een verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode in een WHOA-traject wegens gebrek aan transparantie en mogelijk misbruik

RECHTSPRAAK

Bank is in faillissement niet bevoegd tot verrekening van btw-teruggave van een andere deelnemer van de fiscale eenheid

Een bank met een pandrecht op vorderingen van een bepaalde rechtspersoon is niet bevoegd tot verrekening van btw-teruggave voor zover deze materieel een andere deelnemer van fiscale eenheid aangaat. De rechtbank oordeelt dat aanwijzing van één vennootschap als betaaladres geen overdracht van vorderingsrechten meebrengt en oordeelt dat de bank niet bevoegd is tot verrekening.

Binnen een fiscale eenheid voor de omzetbelasting bestaande uit Ioniqa Technologies B.V. ('Ioniqa'), Circulair Pet Plastic Upcycling B.V. ('Circulair') en Polyester NOW is Ioniqa aangewezen als ontvangstrekening voor btw|teruggaven. Rabobank heeft in 2019 een financiering aan Ioniqa en Circulair verstrekt. Zij zijn daarvoor hoofdelijk aansprakelijk. In het kader van deze financiering heeft Ioniqa haar (toekomstige) vorderingen op derden aan Rabobank verpand. Circulair heeft geen vorderingen op derden aan Rabobank verpand.

In 2024 gaan alle drie de vennootschappen failliet. Kort daarna betaalt de Belastingdienst een btw|teruggave van € 513.418 op de bankrekening van Ioniqa. Rabobank verrekenet het volledige bedrag met haar vordering op Ioniqa, terwijl een aanzienlijk deel (€ 316.577) betrekking heeft op Circulair.

De curator vordert terugbetaling van € 316.577 en stelt dat Rabobank niet tot verrekening bevoegd is. Volgens de curator vormt de btw|teruggave een deelbare vordering van de afzonderlijke deelnemers van de fiscale eenheid, zodat Circulair zelfstandig gerechtigd is tot haar aandeel. Omdat Rabobank geen pandrecht heeft op vorderingen van Circulair, ontbreekt verrekeningsbevoegdheid. Dat de Belastingdienst gelet op de fiscale eenheid bevrijdend aan Ioniqa mocht betalen, doet daaraan niet af.

Rabobank voert aan dat Ioniqa als aangewezen ontvangende partij moet worden beschouwd als exclusieve crediteur van de Belastingdienst. De fiscale eenheid heeft immers structureel

Ioniqa als betaaladres aangewezen en volgens de Leidraad Invordering wordt dan aan haar bevrijdend betaald. De bank meent daarom dat haar pandrecht en verrekeningsbevoegdheid de volledige teruggave omvatten.

De rechtbank overweegt dat de fiscale eenheid geen civielrechtelijk rechtssubject is en dat btw|teruggaven moeten worden aangemerkt als deelbare vorderingen van de afzonderlijke deelnemers naar rato van hun materiële bijdrage. Iedere deelnemer blijft daarmee gerechtigd tot zijn eigen aandeel in de teruggave, met hooguit interne regresverhoudingen (HR 14 februari 2003, ECLI:NL:HR:2003:AE9246).

De aanwijzing van Ioniqa als ontvangstrekening brengt slechts mee dat de Belastingdienst bevrijdend aan haar kan betalen, maar leidt niet tot overdracht van de vorderingsrechten van de andere deelnemers. Noch de Invorderingswet 1990 noch de Leidraad Invordering voorziet in een dergelijke civielrechtelijke overgang. Ioniqa is daarom niet de enige vorderingsgerechtigde ter zake van de btw|teruggave.

Omdat Rabobank geen pandrecht had op de vordering van Circulair en deze vordering niet aan Ioniqa toekwam, was Rabobank niet bevoegd om het daarmee corresponderende deel van de teruggave te verrekenen. De rechtbank verklaart voor recht dat de verrekening in zoverre onrechtmatig was en veroordeelt Rabobank tot terugbetaling van € 316.577 aan de boedel.

W.P.IJ. Overgoor, juni 2026

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 10-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:4088

Zaaknummer: C/01/414501 / HA ZA 25-249

Rechters: J.A. Bik

Advocaten: G. te Biesebeek en A.J. Tekstra

Wetsartikelen: 43 IW 1990 en 53 Fw

RECHTSPRAAK

Cassatietermijn bij verwerping doorbrekingsgronden rechtsmiddelenverbod in de WSNP

De Hoge Raad bevestigt de termijn voor het instellen van beroep in cassatie, namelijk acht dagen na de dag van de uitspraak.

In deze zaak stond de vraag centraal welke termijn geldt voor het instellen van beroep in cassatie tegen een beschikking van de rechtbank waarin een beroep op doorbreking van een rechtsmiddelenverbod is afgewezen.

De goederen van de schuldenaar waren onder bewind gesteld. Nadien is de schuldenaar toegelaten tot de wettelijke schuldsaneringsregeling (WSNP). Bij aanvang van de WSNP heeft de beschermingsbewindvoerder gevraagd om de kosten van de beschermingsbewindvoering op te nemen in het vrij te laten bedrag. Dit verzoek is afgewezen op de grond dat bijzondere bijstand voor deze kosten kon worden aangevraagd. Het verzoek om bijzondere bijstand is vervolgens eveneens afgewezen, evenals het bezwaar daartegen en het daartegen ingestelde beroep bij de rechtbank.

De rechter-commissaris heeft in de uitkomst van de bestuursrechtelijke procedure geen aanleiding gezien om de kosten van de beschermingsbewindvoering op te nemen in het vrij te laten bedrag. Verzoeken van de beschermingsbewindvoerder daartoe zijn bij beschikkingen van 24 juli 2025 en 11 augustus 2025 afgewezen. De beschermingsbewindvoerder heeft bij de rechtbank hoger beroep ingesteld van de beschikking van 11 augustus 2025.

Tegen een beschikking van de rechter-commissaris als hier aan de orde staat geen hoger beroep open (art. 315 lid 2 Fw en art. 295 lid 3 Fw). Dat kan anders zijn wanneer zich een doorbrekingsgrond voordoet. De rechtbank heeft de beschermingsbewindvoerder ontvankelijk verklaard in zijn hoger beroep, maar het hoger beroep verworpen omdat geen van de aangevoerde doorbrekingsgronden slaagt.

De beschermingsbewindvoerder heeft vervolgens beroep in cassatie ingesteld. Tegen een beschikking waarin is geoordeeld dat de aangevoerde gronden voor doorbreking van het rechtsmiddelenverbod niet slagen, staat beroep in cassatie open zonder dat daarvoor opnieuw

doorbrekingsgronden behoeven te worden aangevoerd. De vraag lag voor welke termijn in dat geval geldt.

De wet bevat geen termijn voor het instellen van een rechtsmiddel met een beroep op doorbreking van een rechtsmiddelenverbod of voor het instellen van een cassatieberoep tegen een daarop gedane uitspraak. Volgens de rechtspraak van de Hoge Raad geldt voor het instellen van beroep in cassatie tegen een op de voet van artikel 315 lid 1 Fw gegeven beschikking van de rechtbank waarmee doorbreking van het rechtsmiddelenverbod van artikel 360 Fw wordt beoogd, een termijn van acht dagen na de dag van de uitspraak. Met het oog op de hanteerbaarheid in de praktijk van de in dit verband in acht te nemen termijnen moet voor het instellen van beroep in cassatie tegen een beschikking van de rechtbank waarin een beroep op doorbreking van het rechtsmiddelenverbod van artikel 315 lid 2 Fw is afgewezen van dezelfde termijn worden uitgegaan.

Het cassatieberoep tegen de beschikking van de rechtbank van 19 november 2025 is ingesteld op 28 november 2025 en dus niet binnen acht dagen na de dag van de uitspraak. De Hoge Raad heeft de beschermingsbewindvoerder daarom niet-ontvankelijk verklaard in zijn beroep.

Wenk

De Hoge Raad stelt vast dat de cassatietermijn in dit type zaken acht dagen bedraagt, maar deze termijn is niet in de wet opgenomen. Dit is een aandachtspunt: zodra de rechtbank een beroep op doorbreking van het rechtsmiddelenverbod van artikel 315 lid 2 Fw jo. artikel 295 lid 3 Fw verwerpt, begint de termijn voor cassatie onmiddellijk te lopen. De termijn is bovendien aanzienlijk korter dan de gebruikelijke cassatietermijn buiten het insolventierecht van drie maanden ex artikel 461 lid 1 Rv. Wie die acht dagen overschrijdt, al is het met één dag zoals in de onderhavige casus, is niet-ontvankelijk, ook als de inhoudelijke klachten overigens gegrond zouden zijn geweest.

E. Ayerdem, juni 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:908

Zaaknummer: 25/04340

Rechters: C.E. Du Perron, M.J. Kroeze, F.J.P. Lock, G.C. Makkink en A.E.B. ter Heide

Advocaten: E.J.H. Zandbergen en L.P. van Weerden

Wetsartikelen: 295 lid 3 Fw en 315 Fw

RECHTSPRAAK

**Faillissementspauliana faalt bij kasronde binnen groep:
geen benadeling van schuldeisers bij samenstel van
rechtshandelingen**

De rechtbank wijst het beroep van de curator op artikel 42 Fw af. Centraal staat de vraag of een betaling door de gefailleerde vennootschap aan een groepsvennootschap – verricht in het kader van een kasronde, waarmee meerdere betalingen tussen groepsvennootschappen waren gemoeid – schuldeisers heeft benadeeld. De rechtbank overweegt dat de betaling niet geïsoleerd, maar als onderdeel van een samenhangend geheel van rechtshandelingen moet worden gezien en komt tot het oordeel dat – in dat licht – van benadeling geen sprake is.

De faillissementspauliana van artikel 42 Fw neemt de enkelvoudige rechtshandeling tot uitgangspunt. De toepassing van dit instrument bij kasrondes binnen groepsverband roept echter bijzondere vragen op, met name over de wijze waarop de vereisten van benadeling en onverplichtheid worden beoordeeld wanneer meerdere rechtshandelingen onderling samenhangen. Dit vonnis past toe de door de Hoge Raad, in de arresten Air Holland (ECLI:NL:HR:2008:BG1117) en Megahome (ECLI:NL:HR:2025:975, INS-Update 2025-0129), ontwikkelde maatstaven voor samenhangende rechtshandelingen in het kader van de pauliana.

Feiten

Think Building Concepts B.V. ('Concepts') behoorde tot een groep vennootschappen waarin [naam 1] via zijn persoonlijke holding grootaandeelhouder was. Profundo B.V. maakte deel uit van dezelfde groep. In juli 2017 sloten Concepts en Profundo een overeenkomst van geldlening, waarbij een bestaande rekening-courantschuld van Concepts aan Profundo van € 1.285.000 werd omgezet in een langlopende lening zonder aflossingstermijnen.

Op 1 augustus 2019 vindt een kasronde plaats binnen de groep, bestaande uit vijf betalingen: (1) Profundo leent € 670.000 uit aan Think Holding B.V.; (2) Think Holding B.V. lost € 670.000 af op haar schuld aan Construction; (3) Construction betaalt € 552.500 aan Concepts ter aflossing van een rekening-courantschuld; (4) Construction betaalt € 117.374 aan Thetis terug voor eerder voorgefinancierde legeskosten; (5) Concepts betaalt € 552.500 terug aan Profundo op de geldlening.

Concepts wordt een jaar later, op 4 augustus 2020, op eigen verzoek failliet verklaard. De curator vernietigt de betaling van € 552.500 door Concepts aan Profundo buitengerechtelijk op grond van artikel 42 Fw en vordert terugbetaling. Profundo weigert te betalen en betwist dat aan de vereisten van de faillissementspauliana is voldaan.

Samenhangend geheel van rechtshandelingen

De rechtbank overweegt dat of sprake is van samenhang tussen bepaalde rechtshandeling, afhangt van de inhoud van de betrokken rechtshandelingen, de onderlinge afstemming en de tijdige totstandkoming. De rechtbank - met verwijzing naar de hiervoor genoemde arresten van de Hoge Raad - oordeelt dat de vijf betalingen van de kasronde als één samenhangend geheel moeten worden beschouwd. Alle betalingen vonden immers op dezelfde dag in onderlinge afstemming plaats op initiatief van de toenmalige bestuurder, met als doel de onderlinge rekening-courantverhoudingen op te schonen na afronding van een project.

Onverplichte rechtshandeling

De leenovereenkomst tussen Concepts en Profundo kent geen aflossingstermijnen, reden waarom de rechtbank de betaling van € 552.500 door Concepts aanmerkt als onverplichte rechtshandeling. Profundo heeft zich op dit punt gerefereerd aan het oordeel van de rechtbank.

Geen benadeling van schuldeisers

De kern van het geschil betreft het benadelingsvereiste. De curator betoogt dat de paritas creditorum is verstoord doordat Profundo als groepsvennootschap was voldaan terwijl andere schuldeisers in het faillissement niets ontvingen. De rechtbank verwerpt dit betoog.

Beoordeeld moet worden of de kasronde *als geheel* schuldeisers heeft benadeeld, waarbij de feitelijke situatie wordt vergeleken met de hypothetische situatie zonder de kasronde. Zonder de kasronde had Concepts op 1 augustus 2019 immers ook het bedrag van € 552.500 niet van Construction ontvangen en dus evenmin over enige liquiditeit beschikt. Per saldo veranderde de vermogenspositie van Concepts door de kasronde niet ten nadele: de schulden namen af terwijl de liquide middelen uiteindelijk niet afnamen. De betaling aan Profundo vond in feite

plaats met geld dat afkomstig was van Profundo zelf. De rechtbank verwierpt ook het betoog van de curator dat de kasronde had moeten stoppen bij Construction: daarmee miskent de curator dat de kasronde en haar gevolgen in hun geheel moeten worden beoordeeld. Het beroep van de curator op een zogenoemde ‘dividendverklaring’ kan de curator niet baten (zie r.o. 3.9 en 5.8 van de uitspraak).

Geen wetenschap van benadeling

Ten overvloede overweegt de rechtbank dat ook niet is voldaan aan het vereiste van wetenschap van benadeling. Voor wetenschap van benadeling is vereist dat zowel Concepts als Profundo op 1 augustus 2019 het faillissement en een tekort daarin met redelijke mate van waarschijnlijkheid kon voorzien. De rechtbank acht dit niet aangetoond. Concepts ontving na 1 augustus 2019 nog circa € 2,5 miljoen aan financiering en betaalde in totaal circa € 3,3 miljoen aan schuldeisers. Pas in april 2020 besloot de aandeelhouder de financiering stop te zetten - een moment dat de curator in zijn eigen stukken als het omslagpunt had aangeduid. Op 1 augustus 2019 was het faillissement dan ook nog niet met een redelijke mate van waarschijnlijkheid voorzienbaar.

Vanwege het voorgaande wijst de rechtbank de vorderingen van de curator af en veroordeelt hem in de proceskosten.

R.J.H. Berghuis, juni 2026

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 20-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:4349

Zaaknummer: C/02/431468/HA ZA 25-66 (E)

Rechters: M.A. de Vlieger

Advocaten: M. Littooi en D.P.W.H. Cremers

Wetsartikelen: 42 Fw

RECHTSPRAAK

Afwijzing faillissementsverzoek geturboliquideerde vennootschap

De rechtbank oordeelt dat onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat er sprake is van een bate. De aanvrager van het faillissement heeft gesteld dat de aanwezigheid van een bate op voorhand moet worden aangenomen omdat onvoldoende transparantie is betracht over de turboliquidatie, maar verweerder heeft betwist dat zij onvoldoende transparant is geweest. Ook is niet aannemelijk gemaakt dat er sprake is van onbehoorlijk bestuur bij verweerder.

Een vennootschap verzoekt om het faillissement van een andere vennootschap die is geturboliquideerd. De aanvrager stelt dat de verweerder nog baten heeft. Dit zou voorshands kunnen worden aangenomen, omdat niet zou zijn voldaan aan de verplichtingen uit artikel 2:19b lid 1 BW om inzicht te geven in de vereffening. Ook zijn er sterke aanwijzingen van selectieve betalingen en paulianeus handelen. Tot slot is de jaarrekening over 2022 niet tijdig gedeponneerd, zodat de bestuurders op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk zouden zijn voor het boedeltekort.

De verweerder stelt geen baten meer te hebben. Bij de oprichting van de vennootschap in 2021 werd een positief resultaat begroot, maar door verschillende externe factoren is een fors negatief resultaat behaald. De aanvrager heeft geen onderzoek gedaan naar verweerder als startende onderneming en geen zekerheden bedongen, waarmee de aanvrager bewust het risico heeft genomen niet volledig te worden voldaan. Verweerder stelt verder dat zij het vereiste inzicht in de vereffening wel degelijk heeft gegeven. Ook zouden er geen gronden zijn om bestuurders aansprakelijk te stellen. Het enkele feit dat een jaarrekening te laat is gedeponneerd is hiervoor onvoldoende.

De rechtbank overweegt als volgt. Reeds omdat verweer is gevoerd tegen de stelling dat verweerder onvoldoende transparantie heeft betracht over de turboliquidatie, kan niet voorshands worden aangenomen dat er sprake is van een bate. Daar komt bij dat in het

verweerschrift een nadere toelichting is gegeven. De aanvraagster heeft, mede gelet op de betwisting door verweerster, onvoldoende gemotiveerd dat selectieve betalingen zijn verricht. Ook is niet aannemelijk gemaakt dat er sprake is van onbehoorlijk bestuur. Dat een jaarrekening te laat is gedeponneerd is hiervoor in ieder geval onvoldoende. De rechtbank oordeelt dat niet aannemelijk is dat verweerster nog baten heeft en wijst het faillissementsverzoek af.

H.J. de Kloe, juni 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 16-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:3353

Zaaknummer: 347939 FT RK 138/26

Rechters: S.J.S. Groeneveld-Koekkoek

Advocaten: D.F. Fransen en M.H.J. Harmelink

Wetsartikelen: 2:19 lid 4 BW, 2:19b BW en 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Faillissement blijft in hoger beroep in stand

De rechtbank is 21 minuten voordat einduitspraak is gedaan gewraakt. De schuldenaar is niet-ontvankelijk verklaard in dit wrakingsverzoek. Tegen de beslissing op het wrakingsverzoek staat geen hogere voorziening open. In hoger beroep tegen de faillietverklaring kan wel worden aangevoerd dat de procedure bij de rechtbank niet voldeed aan de eisen van artikel 6 EVRM, maar daarvan is naar het oordeel van het hof geen sprake. Omdat is voldaan aan de vereisten voor de faillietverklaring, laat het hof het faillissement in stand.

Samenbinding B.V. heeft verzocht om de faillietverklaring van Ogim B.V. Op 17 februari 2026 om 10.30 uur heeft de mondelinge behandeling plaatsgevonden. Om 11.39 uur heeft Ogim per e-mail een wrakingsverzoek ingediend bij de rechtbank. 21 minuten daarna, om 12.00 uur, is Ogim in staat van faillissement verklaard. De wrakingskamer heeft Ogim niet-ontvankelijk verklaard in haar wrakingsverzoek, omdat de rechter redelijkerwijs geen kennis heeft kunnen nemen van dit verzoek voordat de einduitspraak is gewezen. Wraking is niet meer mogelijk nadat de einduitspraak is gedaan.

Ogim heeft hoger beroep ingesteld tegen het faillissementsvonnis. Tegen de beslissing op een wrakingsverzoek staat geen hoger beroep open. Wel kan in de hoofdprocedure in hoger beroep worden aangevoerd dat de uitspraak van de rechtbank niet in stand kan blijven omdat geen sprake is geweest van een eerlijke procedure in de zin van artikel 6 EVRM. Ogim heeft toegelicht waarom dit het geval is. Volgens haar heeft zij niet voor de mondelinge behandeling kennis kunnen nemen van de stukken over de steunvorderingen. Daarnaast zou Ogim een WHOA-startverklaring hebben ingediend, terwijl hieraan in het vonnis van de rechtbank geen aandacht wordt besteed.

Het hof overweegt dat niet is gebleken dat de behandeling bij de rechtbank niet voldoet aan de vereisten die volgen uit artikel 6 EVRM. Het is in de faillissementspraktijk gebruikelijk dat

bewijs van een steunvordering pas op de mondelinge behandeling wordt gegeven. Verwacht mag worden dat een verweerder de eigen administratie kent. Daar komt bij dat Ogim de stukken in ieder geval de ochtend voorafgaand aan de mondelinge behandeling heeft ontvangen. Tijdens de mondelinge behandeling is ook gesproken over de steunvorderingen en heeft Ogim haar standpunten kenbaar kunnen maken. Verder blijkt uit de overgelegde stukken niet dat een WHOA-startverklaring is ingediend en dat de rechtbank hieraan ten onrechte voorbij is gegaan.

Het hof oordeelt voorts dat aan de vereisten voor de faillietverklaring is voldaan. De stelling dat de debiteuren van Ogim haar schulden overtreffen passeert de rechtbank, omdat verschillende verklaringen zijn afgelegd over de hoogte van deze debiteuren en de curator twijfels heeft over de hoogte en inbaarheid van de debiteurenportefeuille. Er zijn nagenoeg geen liquide middelen aanwezig en een derde (en dus niet Ogim zelf) heeft betalingen verricht naar aanleiding van regelingen die zijn getroffen met schuldeisers. Het hof laat het faillissement in stand.

H.J. de Kloe, juni 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:3857

Zaaknummer: 200.365.422

Rechters: G.J. Meijer, D.M.I. de Waele en H. Wammes

Advocaten: F.A.E. Diderich en P.H.F. Yspeert

Wetsartikelen: 6 EVRM, 37 Rv, 39 Rv en 8 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Geen bestuurdersaansprakelijkheid vanwege selectieve betalingen

Het Hof Amsterdam heeft geoordeeld dat de direct en indirect bestuurder van Financiële Participaties Amsterdam N.V. ('FPA') aansprakelijk zijn door Bank Degroot Petercam N.V. ('de bank') niet te betalen en andere schuldeisers wel. Daarmee heeft het hof miskend dat de bank een vordering had op FPA, terwijl betalingen zijn verricht door een kleindochter van FPA (Weaver B.V.) aan haar eigen schuldeisers. Naar het oordeel van de Hoge Raad is zonder nadere motivering niet in te zien dat de mogelijkheid van FPA om haar schuld aan de bank te voldoen negatief is beïnvloed door de betalingen van Weaver aan haar eigen schuldeisers.

Bank Degroot Petercam N.V. ('de bank'), een vennootschap naar Belgisch recht, heeft de (indirect) bestuurders van Financiële Participaties Amsterdam N.V. ('FPA') aansprakelijk gesteld. De bank heeft daaraan het volgende ten grondslag gelegd.

De bank heeft aan FPA een krediet verstrekt van € 2 miljoen. De bank was daarnaast minderheidsaandeelhouder van FPA. Het krediet had in maart 2012 terugbetaald moeten zijn. In 2013 heeft de bank FPA verzocht een redelijk voorstel te doen voor terugbetaling van de lening, waarop FPA de bank heeft laten weten insolvent te zijn en niet in staat te zijn een dergelijk voorstel te doen.

Uit de notulen van een algemene vergadering die FPA in november 2015 heeft gehouden, blijkt dat is geconcludeerd dat de vennootschap niet levensvatbaar was. De algemene vergadering heeft de directie daarom gemachtigd de activa en passiva zo goed als mogelijk af te wikkelen en vervolgens de vennootschap te liquideren of een slapend voortbestaan te laten leiden.

Weaver B.V. is een indirecte dochtermaatschappij van FPA. Zowel Weaver als de indirect bestuurder was, zo is vastgesteld in een procedure, aansprakelijk tegenover Alstonville

Properties B.V. ('Alstonville') voor het initiëren van een herstructurering van het vermogen van Weaver. Naar aanleiding van die procedure hebben Weaver en de indirect bestuurder enerzijds en Alstonville anderzijds een schikking getroffen tot betaling van (kennelijk) ruim € 2,8 miljoen. Weaver en de indirect bestuurder hebben voor deze vordering regres gezocht bij het advocatenkantoor dat Weaver bijstond bij de herstructurering. De kosten die hiervoor gemaakt werden, zijn voorgeschieden door Eikofin, een vennootschap van de indirect bestuurder. In april 2022 is voor een bedrag van € 4,3 miljoen een schikking getroffen met het advocatenkantoor. Dit bedrag is doorbetaald aan Alstonville (ruim € 2,8 miljoen) en Eikofin (bijna € 1,5 miljoen).

De bank meent dat de (indirect) bestuurders aansprakelijk zijn, omdat de bank niet voorafgaand is geïnformeerd over de zogenoemde Alstonville-schikking en omdat geen voorziening is getroffen voor betaling van de bank, terwijl Alstonville en Eikofin wel zijn betaald uit de schikking met het advocatenkantoor.

De rechtbank heeft de vorderingen van de bank afgewezen, maar het hof heeft de vorderingen toegewezen. De indirect bestuurder had volgens het hof voldoende openheid van zaken moeten geven over de vordering op het advocatenkantoor. Verder heeft de indirect bestuurder naar het oordeel van het hof bewerkstelligd of toegelaten dat FPA haar verplichtingen tegenover de bank niet kon nakomen waarna de vordering van de bank onbetaald en onverhaalbaar is gebleven. Het hof heeft geoordeeld dat de indirect bestuurder beperkte betaalautonomie had na het besluit tot afwikkeling van FPA. In strijd hiermee zijn Alstonville en Eikofin wel betaald, maar is de bank niet betaald.

De Hoge Raad overweegt dat het hiervoor weergegeven oordeel van het hof zonder nadere motivering onbegrijpelijk is, mede in het licht van de omstandigheid dat de algemene vergadering van FPA in 2015 had besloten tot afwikkeling van FPA vanwege haar negatieve eigen vermogen en het feit dat geen uitzicht bestond op verbetering daarvan.

Het hof heeft kennelijk miskend dat de bank schuldeiser was van FPA, terwijl de betalingen aan Alstonville en Eikofin zijn verricht door Weaver. Het hof heeft niet geoordeeld dat *door FPA* betalingen zijn gedaan die in strijd zijn met een beperkte betaalautonomie. Ook heeft het hof niet geoordeeld dat de indirect bestuurder als bestuurder *van Weaver* een beperkte betaalautonomie had, terwijl het uitgangspunt is dat de bank geen schuldeiser was van Weaver.

Naar het oordeel van de Hoge Raad is zonder nadere motivering niet in te zien dat de mogelijkheid van FPA om haar schuld aan de bank te voldoen negatief is beïnvloed door de betalingen van Weaver aan Alstonville en Eikofin. Het hof heeft niet uitgelegd waarom

Weaver iets anders had moeten doen met de opbrengst van de schikking van het advocatenkantoor dan haar schuldeisers te betalen. Dat ook de indirect bestuurder aansprakelijk was voor de schuld aan Alstonville is niet relevant, omdat de stelling van de bestuurders dat uitsluitend Weaver draagplichtig was voor deze schuld niet is betwist.

Gelet op het voorgaande is het oordeel van het hof dat de indirect bestuurder had moeten zorgdragen voor een 'evenwichtige belangenbehartiging van beide resterende schuldeisers binnen de FPA-strucuur' (waaronder de bank) onbegrijpelijk. Ook onbegrijpelijk is het oordeel van het hof dat de indirect bestuurder ten behoeve van de bank een voorziening had moeten treffen of een oplossing daartoe had moeten onderzoeken. De Hoge Raad vernietigt de beslissing van het Hof Amsterdam en verwijst het geding naar het Hof Den Haag.

H.J. de Kloe, juni 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-06-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:912

Zaaknummer: 25/00053

Rechters: M.J. Kroeze, H.M. Wattendorff, S.J. Schaafsma, G.C. Makkink en K. Teuben

Advocaten: E.J.H. Zandbergen, J. van Weerden, A. Stortelder en B.T.M. van der Wiel

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Aanvrager faillissement wordt na intrekken verzoek veroordeeld in de proceskosten

De rechtbank overweegt dat het aan de rechter is om een partij al dan niet in de proceskosten te veroordelen na intrekking van een verzoek. Nu de aanvrager had kunnen voorzien dat het faillissementsverzoek zou worden afgewezen en hij het verzoek kort voor de zitting zonder opgaaf van redenen heeft ingetrokken, veroordeelt de rechtbank de aanvrager in de proceskosten.

Verzoekster heeft het faillissement aangevraagd van verweerster. Verzoekster heeft gesteld een vordering van ruim € 3.000 te hebben die voortvloeit uit een rechterlijke uitspraak. Verweerster heeft deze vordering niet betaald, omdat zij een verrekenbare tegenvordering zou hebben. Verzoekster heeft zonder toelichting het faillissementsverzoek ingetrokken. Verweerster meent dat verzoekster met het faillissementsverzoek misbruik van bevoegdheid heeft gepleegd en daarom in de proceskosten moet worden veroordeeld.

De rechtbank overweegt dat het aan de rechter is om een partij na intrekking van een verzoek al dan niet in de proceskosten te veroordelen (HR 15 december 2017, ECLI:NL:HR:2017:3143). Naar het oordeel van de rechtbank is de kans klein dat het faillissementsverzoek zou zijn toegewezen. Uit de processtukken blijkt dat partijen al jaren discussies hebben over vermeende inbreuken op octrooirechten van verweerster door verzoekster. Verzoekster had daarom kunnen voorzien dat een faillissementsverzoek zou worden afgewezen. Hoewel verzoekster wellicht geen misbruik van recht heeft gepleegd, wordt zij wel veroordeeld in de proceskosten doordat zij na acht weken zonder opgaaf van redenen vlak voor de zitting het verzoek heeft ingetrokken.

H.J. de Kloe, juni 2026

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 11-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:3291

Zaaknummer: C/o8/346162 FT RK 26/66

Rechters: D. van den Berg

Advocaten: C.A.M.H. Vink en W.M. Bond-Stroek

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Civielrechtelijk bestuursverbod: aanvullende informatie is nodig

De curator wordt in de gelegenheid gesteld duidelijk te maken of betrokkene bestuurder of commissaris is van andere rechtspersonen. Als dit het geval is, moet zij van die andere rechtspersonen een uittreksel uit het handelsregister overleggen.

Een curator heeft gevorderd een civielrechtelijk bestuursverbod op te leggen op grond van artikel 106a Fw. De curator heeft daarbij geen uittreksel uit het handelsregister overgelegd van andere rechtspersonen waarvan de betrokkene bestuurder of commissaris is en ook niet duidelijk gemaakt dat betrokkene dergelijke posities niet bekleedt. Op grond van artikel 106c lid 1 Fw had de curator dat wel moeten doen. De rechtbank stelt de curator daarom in de gelegenheid dit alsnog te doen, zodat eventuele rechtspersonen waarvan de betrokkene bestuurder of commissaris is, een zienswijze kunnen indienen op grond van artikel 106c lid 2 Fw.

H.J. de Kloe, juni 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:5842

Zaaknummer: C/10/701956 / HA ZA 25-528

Rechters: B. van Velzen

Advocaten: M.M.E. van Veen-Oudenaarden en P. Geervliet

Wetsartikelen: 106a Fw en 106c Fw

RECHTSPRAAK

Eiser niet-ontvankelijk op grond van artikel 26 Fw

Een schuldeiser die (mogelijk) een faillissementsvordering heeft, wil hierover een beslissing van de rechter in verband met de fiscale aftrekbaarheid van de vordering in Kroatië. Net als de rechtbank oordeelt het hof dat de schuldeiser op grond van artikel 26 Fw niet-ontvankelijk is in zijn vordering.

Brodotrogir D.D., een vennootschap naar het recht van Kroatië, heeft een vordering ingesteld tegen de curator van Barkmeijer Stroobos B.V. De vordering van Brodotrogir is een faillissementsvordering. Kennelijk bestaat discussie over de vraag of de vordering ook bevoorrecht is.

Het hof oordeelt dat de vordering van Brodotrogir op geen andere wijze kan worden ingesteld dan door aanmelding ter verificatie (art. 26 Fw). Het hof stelt vast dat de boedelschulden hoger zijn dan het boedelactief, zodat geen uitkering kan plaatsvinden aan Brodotrogir. Er bestaat daarom ook geen reden het geschil te verwijzen naar een renvooiprocedure op grond van artikel 137b jo. 122 lid 1 Fw.

Brodotrogir heeft beargumenteerd dat zij belang heeft bij een beoordeling van de vordering in verband met de fiscale aftrekbaarheid van haar vordering in Kroatië. Het hof acht dit geen goede reden om de vordering toch te beoordelen. De Kroatische fiscus is niet betrokken bij de procedure en zou daarom hoe dan ook niet gebonden zijn aan een uitspraak van de Nederlandse rechter. Verder heeft Brodotrogir de mogelijkheid om geschillen met de Kroatische fiscus over bijvoorbeeld de vordering van Brodotrogir op Barkmeijer ter beoordeling aan de bevoegde rechter voor te leggen. Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank Noord-Nederland waarin Brodotrogir niet-ontvankelijk is verklaard in haar vordering en veroordeelt Brodotrogir in de proceskosten.

H.J. de Kloe, juni 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:3554

Zaaknummer: 200.349.083/01

Rechters: A.A.J. Smelt, J.H. Kuiper en J. Smit

Advocaten: T. Bezmalinovic en J.W. de Vries

Wetsartikelen: 26 Fw, 122 Fw en 137b Fw

RECHTSPRAAK

Afwijzing faillissementsaanvraag blijft in stand: geen ruimte voor uitgebreid onderzoek naar garantstelling

De vordering van de aanvrager van het faillissement en de aangevoerde steunvorderingen zijn gebaseerd op een vermeende garantstelling. De schuldenaar betwist dat op deze garantstelling een beroep kan worden gedaan. Het hof oordeelt dat de faillissementsprocedure geen ruimte biedt voor een uitgebreid onderzoek naar de garantstelling, en laat de beschikking van de rechtbank waarin het faillissementsverzoek is afgewezen in stand.

Een Zwitserse A.G. ('de A.G.') heeft het faillissement aangevraagd van een Nederlandse bv ('de bv'). De rechtbank Zeeland-West-Brabant heeft dit verzoek afgewezen.

De bv is (indirect) aandeelhouder van een vennootschap waarin een spoorwegmaatschappij werd geëxploiteerd. Naar de mening van de A.G. is de bv aansprakelijk voor haar vordering op de spoorwegmaatschappij, omdat de bv in het kader van het verkrijgen van een licentie van de Inspectie Leefomgeving & Transport een garantstelling zou hebben ondertekend. Ook de aangevoerde steunvorderingen vloeien voort uit deze garantstelling.

De bv betwist op een aantal gronden dat appellant een beroep kan doen op de garantstelling. Zo voert de bv aan dat de garantie niet tot stand is gekomen vanwege discrepatie tussen wil en verklaring en dat de garantie zou zijn ingetrokken voordat hierop een beroep is gedaan.

Het hof overweegt dat alle vorderingen zijn gebaseerd op een vermeende garantstelling, waarover inmiddels een bodemprocedure wordt gevoerd. In faillissement is geen ruimte voor een uitgebreid onderzoek, zodat niet summierlijk blijkt van het vorderingsrecht. Daar komt bij dat uit stukken van de accountant van de bv blijkt dat de bv een 'gezonde', winstgevende onderneming drijft. De bv verkeert dus ook niet in de faillissementstoestand. Het hof bekrachtigt daarom de beschikking van de rechtbank.

H.J. de Kloe, juni 2026

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 18-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2525

Zaaknummer: 200.357.344/01

Rechters: A.C. van Campen, J.B. Smits en T. van Malssen

Advocaten: B.A. Boer en J.J. Linker

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 9 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Hof laat faillissement in stand: van het vorderingsrecht van de aanvrager blijkt summierlijk uit een beslissing in kort geding

In een kortgedingprocedure is geoordeeld dat een arbeidsovereenkomst bestaat en dat HDG vorderingen uit hoofde van deze arbeidsovereenkomst moet voldoen. Ondanks het feit dat HDG een bodemprocedure is gestart, blijkt hiermee summierlijk van het vorderingsrecht van de werknemer. Omdat ook aan de andere voorwaarden voor faillietverklaring is voldaan, laat het hof het faillissement in stand.

Op verzoek van een werknemer is het faillissement van Human Diagnostics Group B.V. ('HDG') uitgesproken. HDG heeft hoger beroep ingesteld tegen het faillissementsvonnis. HDG meent dat de werknemer geen vorderingsrecht heeft. Weliswaar heeft de voorzieningenrechter geoordeeld dat tussen de werknemer en HDG een arbeidsovereenkomst bestaat en dat HDG vorderingen uit hoofde van deze arbeidsovereenkomst moet voldoen, maar HDG heeft in een bodemprocedure een verklaring voor recht gevorderd dat er geen arbeidsovereenkomst bestaat. Het hof oordeelt dat uit de beslissing in kort geding summierlijk blijkt van het vorderingsrecht van de werknemer. Dat HDG een bodemprocedure is gestart, staat daaraan niet in de weg.

Uit het door de curator overgelegde overzicht blijkt dat HDG een schuldenlast heeft van € 4,7 miljoen. HDG stelt een betalingsregeling te hebben getroffen met de andere schuldeisers, voor zover de vorderingen niet worden betwist. HDG is onder meer in discussie met de Belastingdienst over een vordering van bijna € 4 miljoen. Over het bestaan van een rekening-courantschuld wordt een bodemprocedure gevoerd. Het hof overweegt dat het enkele feit dat vorderingen door HDG worden betwist, niet betekent dat deze vorderingen niet kunnen gelden als steunvorderingen. Dat HDG in gesprek is met de Belastingdienst, doet niet af aan het bestaan van de belastingschuld. Er is daarom sprake van pluraliteit van schuldeisers.

Ter zitting heeft HDG erkend beperkte inkomsten te hebben en te beschikken over onvoldoende eigen middelen. Uit een brief van de curator blijkt dat er geen activa aanwezig zijn. Een niet onderbouwde mondelinge verklaring dat de bestuurder (en kennelijk aandeelhouder) bereid is financiering aan HDG te verstrekken onder voorwaarde van vernietiging van het faillissement, is onvoldoende concreet om het faillissement te vernietigen. Summierlijk blijkt dus dat HDG verkeert in de faillissementstoestand. Het hof laat het faillissement in stand.

H.J. de Kloe, juni 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2594

Zaaknummer: 200.366.415/01

Rechters: M.H.F. van Vugt, D. Visser en N.M. Brouwer

Advocaten: M.H. Janssen, mr. J.M. de Vries en R.H.G. Evers

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Faillissement dient volgens het hof ook maatschappelijke belangen

Het hof laat een faillissement dat de rechtbank heeft uitgesproken in stand. De schuldenaar stelt dat de aanvrager geen belang heeft bij het faillissement, omdat de aanvrager redelijkerwijs geen uitkering kan verwachten. Het hof overweegt dat daarmee wordt miskend dat het faillissement 'in verschillende opzichten ook een maatschappelijk belang dient'. Omdat voldaan is aan de voorwaarde voor faillietverklaring, laat het hof het faillissement in stand.

Berke B.V. is failliet verklaard op verzoek van Stichting Pensioenfonds Horeca & Catering ('Stichting PHC'). Berke heeft hoger beroep ingesteld tegen het faillissementsvonnis. Berke erkent het vorderingsrecht van Stichting PHC, maar stelt dat Stichting PHC geen belang heeft bij het faillissementsverzoek omdat een faillissement redelijkerwijs niet tot een uitkering aan Stichting PHC zal leiden. Het hof overweegt dat daarmee wordt miskend dat het faillissement 'in verschillende opzichten ook een maatschappelijk belang dient', waaronder het in goede banen leiden van de concursus van schuldeisers en de curator de mogelijkheid te geven onderzoek te doen naar de aanwezigheid van vermogen.

Berke erkent ook andere schulden te hebben, maar heeft gevraagd om een aanhouding van vier weken om haar belastingschuld beter in kaart te brengen. De belastingschuld is gebaseerd op ambtshalve aanslagen en zou na aangifte en bezwaar moeten worden verlaagd. Het hof overweegt dat onvoldoende is gemotiveerd dat de ambtshalve aanslagen zullen vervallen. Hiervan ontbreekt ieder bewijs. Dat bewijs is ook niet aanwezig, omdat Berke geen administratie voorhanden heeft. Nu aan de voorwaarden voor faillietverklaring is voldaan, laat het hof het faillissement in stand.

H.J. de Kloe, juni 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:3120

Zaaknummer: 200.367.243

Rechters: D.M.I. de Waele, G.P. Oosterhoff en H. Wammes

Advocaten: D. Coskun en D.L.A. van Voskuilen

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Inzagevordering curator in cliëntenonderzoek notaris bij aandelentransactie afgewezen

De curator van een failliete vennootschap vordert inzage in het cliëntenonderzoek van een notaris bij een aandelentransactie om de vervulling van de poortwachtersrol te beoordelen. Zowel de rechtbank als het hof wijst de vorderingen af.

De holding van de verkoper was lange tijd (groot)aandeelhouder en bestuurder van de vennootschap. In 2022 verkoopt en levert de verkoper nagenoeg alle aandelen in zijn holding aan de koper, waarna de vennootschap een jaar later failliet wordt verklaard.

In eerste aanleg vordert de curator inzage en afschrift van de bescheiden van de aandelentransactie op grond van artikel 195 jo. 194 Rv. Volgens die bepalingen komt het recht op inzage of afschrift toe aan een partij bij een rechtsbetrekking die voldoende belang heeft bij de gevraagde gegevens. De curator stelt dat uitsluitend op basis van de gevraagde informatie kan worden vastgesteld of de notaris zijn poortwachtersrol naar behoren heeft vervuld, en dat de feiten helder moeten zijn voordat een klacht wordt ingediend. Ter onderbouwing wijst de curator op diverse vermeende red flags, waaronder een koopprijs van € 0, althans een volledig uitgestelde en resultaatafhankelijke koopprijs, een koper buiten de branche, onduidelijkheid over de totstandkoming en het doel van de koopprijs, en aanwijzingen dat de transactie werd geregistreerd door de vader van de koper. De notaris heeft dit gemotiveerd betwist. De notaris heeft navraag gedaan bij de accountant, de overdracht betrof de grootmoeder van de vennootschap en het faillissement volgde pas bijna een jaar later. De rechtbank heeft de vorderingen afgewezen.

In hoger beroep handhaaft de curator zijn vorderingen. De curator onderbouwt zijn vorderingen met vermoedens over een oneigenlijke transactie waarbij katvangers zouden zijn ingezet. De curator betwist echter niet dat de notaris onbekend was met de familierelatie tussen koper en diens vader. Evenmin wordt betwist dat de verkoper zelf over de koopprijs heeft onderhandeld en vaste cliënt was van de notaris. Nu de notaris bovendien gemotiveerd betwist dat ten tijde van de transactie sprake was van een *red flag*, heeft de curator

onvoldoende concrete feiten en omstandigheden gesteld waaruit een voldoende belang blijkt.

Daarnaast staat het functioneel verschoningsrecht aan toewijzing in de weg. Op de notaris rust een geheimhoudingsplicht op grond van artikel 22 Wet op het notarisambt. Alles wat de notaris in die hoedanigheid is medegedeeld, geldt in beginsel als aan hem toevertrouwd en de beoordeling daarvan is in beginsel aan de notaris zelf.

De curator betoogt dat de geheimhoudingsplicht niet geldt naar partijen bij de transactie, dat de opdracht slechts zag op de levering van de aandelen en dat eventuele bezwaren kunnen worden ondervangen door voorwaarden te verbinden aan de afgifte op grond van artikel 29 Rv. Het hof verwerpt al deze argumenten. De gevraagde informatie bevat persoonlijke en bedrijfsgevoelige gegevens over de koper en moet worden aangemerkt als aan de notaris toevertrouwde informatie. Van een toepasselijke uitzondering op het verschoningsrecht is geen sprake.

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

M. Pinar, juni 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:3307

Zaaknummer: 200.352.846

Rechters: C. Bakker, G.R. den Dekker en A.C.M. Kuypers

Advocaten: N.J.H. Leferink en V.J.N. van Oijen

Wetsartikelen: 194 Rv, 195 Rv, 196 Rv en 204 Rv

RECHTSPRAAK

WHOA: verplichte procesvertegenwoordiging bij verlenging afkoelingsperiode en beperkte termijnoverschrijding bij indiening verzoek niet fataal

De rechtbank Amsterdam verlengt de afkoelingsperiode in een WHOA-traject met vier maanden, ondanks een beperkte termijnoverschrijding bij indiening van het verlengingsverzoek. Daarnaast oordeelt de rechtbank dat voor een dergelijk verzoek verplichte procesvertegenwoordiging geldt.

De schuldenaar heeft verzocht om verlenging van de afkoelingsperiode in een WHOA-traject. Het verzoek is aanvankelijk ingediend door een adviseur en later, na een door de rechtbank geboden herstelmogelijkheid, door een advocaat. Het verzoek kwam enkele uren na de gestelde termijn bij de rechtbank binnen. Schuldeisers verzetten zich en betwisten onder meer de ontvankelijkheid, de voortgang van het traject en de transparantie. Een leverancier verzoekt daarnaast om teruggave van in bruikleen gegeven bedrijfsgoederen.

De rechtbank overweegt dat ook een verlengingsverzoek onder de verplichte procesvertegenwoordiging van artikel 5 Fw valt, hoewel de wettekst dit niet expliciet vermeldt. De termijnoverschrijding van enkele uren leidt voorts niet tot nietontvankelijkheid, nu er geen sprake is van processuele benadeling van belanghebbenden en de procedure niet is vertraagd.

Inhoudelijk acht de rechtbank het aannemelijk dat belangrijke vooruitgang is geboekt bij de totstandkoming van het akkoord nu er een conceptakkoord ligt. Daarnaast overweegt de rechtbank dat de afkoelingsperiode noodzakelijk blijft en deze in het belang van de gezamenlijke schuldeisers is, nu een akkoord naar verwachting beter uitpakt dan een faillissement.

Het verzoek van de leverancier wordt afgewezen. Het gebruik van de goederen bestond al vóór de afkoelingsperiode en past binnen de normale bedrijfsvoering. Bovendien zijn de belangen van de betreffende leverancier voldoende gewaarborgd, mede door de in het akkoord

voorziene (gegarandeerde) betaling van de claimwaarde. Toewijzing zou de onderneming stilleggen en een faillissement onafwendbaar maken.

N. Gamliël, juni 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:5709

Zaaknummer: C/13/786881 FT RK 26-168

Rechters: V.G.T. van Emstede, M. Aukema en L. Mundt

Advocaten: B. Pietersz en T.C.W. Klatten

Wetsartikelen: 376 Fw, 377 Fw en 5 Fw

RECHTSPRAAK

Vader en zoon zijn aansprakelijk voor het faillissementstekort en krijgen een bestuursverbod opgelegd

Dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur wordt erkend, maar de bestuurders menen dat de arbeidsongeschiktheid van de vader een andere belangrijke oorzaak is van het faillissement. De rechtbank gaat hier niet in mee. In haar oordeel betreft de rechtbank onder meer dat er geen adequate maatregelen zijn genomen om het wegvallen van vader op te vangen, dat al voor het uitvallen van vader belastingen stelselmatig niet werden betaald en dat vader en zoon grote bedragen onttrokken aan de bv zonder dat daarvoor zakelijke gronden waren.

In deze kwestie heeft de curator van een bv die zich bezighield met metaalbewerking de twee bestuurders van die bv aansprakelijk gesteld met een beroep op artikel 2:248 BW. Zowel de boekhoud- als de deponeringsplicht is geschonden. De twee bestuurders – vader en zoon – erkennen dat er sprake is van onbehoorlijke taakvervulling, maar stellen dat zij niet aansprakelijk zijn voor het tekort in het faillissement nu dat veroorzaakt zou zijn door andere – externe – omstandigheden. Subsidiair stellen zij dat als zij wel aansprakelijk zijn voor het tekort, die aansprakelijkheid gematigd zou moeten worden op grond van artikel 2:248 lid 4 BW.

De rechtbank schuift de verweren van vader en zoon terzijde. Vader en zoon stellen dat de arbeidsongeschiktheid van vader het faillissement heeft veroorzaakt. De rechtbank oordeelt echter dat die situatie niet kan worden aangemerkt als andere oorzaak van het faillissement. In haar oordeel betreft de rechtbank onder meer dat er geen adequate maatregelen zijn genomen om het wegvallen van vader op te vangen, dat al voor het uitvallen van vader belastingen stelselmatig niet werden betaald en dat vader en zoon grote bedragen onttrokken aan de bv zonder dat daarvoor zakelijke gronden waren.

Voor wat betreft het beroep op matiging als bedoeld in artikel 2:248 lid 4 BW hebben vader en

zoon ook de arbeidsongeschiktheid van vader opgeworpen. De rechtbank oordeelt echter dat die omstandigheid niet tot matiging leidt. Ook hier betreft de rechtbank in haar oordeel dat vader en zoon flinke bedragen onttrokken aan de bv terwijl de schuldeisers van de bv onbetaald werden gelaten.

De rechtbank wijst tot slot het gevorderde bestuursverbod toe. Daarbij acht de rechtbank relevant dat vader als (middellijk) bestuurder van twee andere bv's ook de deponeringsplicht heeft geschonden. Dat de curator pas in een akte vlak voor de mondelinge behandeling een uittreksel uit het Handelsregister overlegde waaruit de positie van vader bij die bv's volgt waardoor de tijd ontbrak om aan artikel 106c lid 2 Fw gehoor te geven, is door de rechtbank praktisch opgelost. Omdat vader enig aandeelhouder en enig bestuurder is van een van de bedoelde bv's, wordt in de eerste plaats hetgeen namens vader in de conclusie van antwoord is opgenomen als verweer tegen het opleggen van een bestuursverbod gezien als de zienswijze van die bv als bedoeld in voornoemd artikel. In de tweede plaats is tijdens de mondelinge behandeling dit punt besproken en heeft de advocaat van vader mede namens de bv opgemerkt dat er voldoende gelegenheid is geweest voor het geven van een zienswijze en dat er oplossingen denkbaar zijn voor de bv als het bestuursverbod wordt opgelegd.

W.T.N. Vlasveld, juni 2026

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 10-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:4089

Zaaknummer: C/01/408183 / HA ZA 24-577

Rechters: advocaat M. Berg, van den

Advocaten: G. te Biesebeek en M.A.J. Kemps

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:248 lid 4 BW, 106a Fw, 106c lid 1 Fw en 106c lid 2 Fw

RECHTSPRAAK

Afwijzing van een verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode in een WHOA-traject wegens gebrek aan transparantie en mogelijk misbruik

De rechtbank wijst een verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode af: de vennootschap biedt onvoldoende inzicht in haar financiële situatie, er is geen concreet akkoord in zicht en het WHOA-verzoek lijkt vooral bedoeld om een ontruiming en een faillissement te vertragen. Het risico voor verhuurder is te groot bij een afkoelingsperiode.

Het betreft in casu een bv die een erkende opleidingsinstelling op het gebied van zorg en welzijn exploiteert. De bv is, zoals zij stelt, door een samenloop van omstandigheden in financieel zwaar weer terechtgekomen. Doordat zij in de afgelopen jaren meerdere vestigingen heeft geopend en substantiële en langdurige verplichtingen is aangegaan met betrekking tot personeel en huisvesting, heeft de onderneming aan flexibiliteit verloren. Het bleek onvermijdelijk om een reorganisatie door te voeren. De bv is dan ook een besloten WHOA-traject gestart en heeft daarbij afkondiging van een afkoelingsperiode ex artikel 376 Fw verzocht. Volgens de bv kunnen de vaste lopende verplichtingen worden voldaan, maar bestaat er geen realistisch perspectief om een toekomstige insolventie af te wenden als de schulden niet worden geherstructureerd. De bv zou levensvatbaar zijn onder de voorwaarde dat de schulden worden gesaneerd binnen de beschikbare aflossingscapaciteit. Ter sanering van de schulden heeft de bv een financier bereid gevonden om een bedrag van € 100.000 beschikbaar te stellen.

In casu staat de behandeling van het verzoek tot afkondiging van de afkoelingsperiode centraal. Volgens de bv is een afkoelingsperiode noodzakelijk, nu een van de verhuurders van de bedrijfspanden de bv heeft gesommeerd de gehele huurachterstand te voldoen. De bv is daartoe niet in staat. De verhuurder heeft de bv ook in een kort geding betrokken, als gevolg waarvan de bv is veroordeeld tot ontruiming van het gehuurde alsmede tot betaling van de huurachterstand. Bovendien heeft de verhuurder een verzoek tot faillietverklaring van de bv

ingediend.

De vereisten voor het toewijzen van een afkoelingsperiode zijn te vinden in artikel 376 lid 4 Fw. Summierlijk moet blijken dat (i) de afkoelingsperiode noodzakelijk is om de door de schuldenaar gedreven onderneming tijdens de voorbereiding van en de onderhandelingen over een akkoord te kunnen blijven voortzetten, (ii) de belangen van de gezamenlijke schuldeisers hierbij gediend zijn en (iii) de door de afkoelingsperiode getroffen derde (in casu: de verhuurder) niet wezenlijk in zijn belang wordt geschaad.

De verhuurder verzoekt de rechtbank het verzoek van de bv af te wijzen. Volgens de verhuurder is namelijk sprake van misbruik van de WHOA. Voor de verhuurder is de financiële situatie van de bv onbekend; de aard en omvang van de problemen zijn niet inzichtelijk gemaakt. Gelet op de hoogte van de schulden van de bv is een betaling van € 100.000 een druppel op een gloeiende plaat, aldus de verhuurder. De bv heeft al sinds 2023 betalingsproblemen, betaalt sinds november 2023 geen huur meer en kwam een betalingsregeling niet na. Ondanks herhaalde beloften om maatregelen te nemen, gebeurde er niets.

Pas nadat de verhuurder een kort geding startte en faillissementsaanvraag had ingediend, vroeg de bv een afkoelingsperiode aan. De verhuurder ziet dit als een poging om procedures te vertragen, zonder enig concreet zicht op een akkoord. Er is geen akkoord aangeboden, geen onderbouwing dat schuldeisers gebaat zijn bij een akkoord, en de kans dat de schuld aan de verhuurder verder oploopt, is groot. Daarom heeft de verhuurder meer belang bij een faillissement op korte termijn, zodat de huurovereenkomst kan worden beëindigd en de schade kan worden beperkt.

De rechtbank stelt de verhuurder in het gelijk en wijst het verzoek tot afkondiging van de afkoelingsperiode af, hetgeen ongetwijfeld nadelige gevolgen heeft voor de bv. Mijn verwachting is dat dit uiteindelijk tot het faillissement van de bv zal leiden.

S. Renssen, juni 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:2638

Zaaknummer: 749158 FT RK 24.356

Rechters: A.E. de Vos, J. van de Schreurs- Langemheen en C.G.E. Prenger

Advocaten: T.L.P. Nguyen

Wetsartikelen: art. 376 Fw